Vanum est effossis terra inuigilare talentis,
Erige Spem, tenta parta labore frui,
Illic cor hominis, res est ubi condita chara,
Sit tibi thesarus conditus arce Dei.

Vergadert noch en graeft gheen schatten int uerborghen,
Hoopt inden Heere, oprecht arbeijt en v gheneert,
Want daer smenschē schat is daer is syn hert uol sorgē,
Dus, O mensch, v schatten inden hemel uergheert.

En ueluti mandata solo non semina farra,
Ni moriantur enim) reddere nulla solent:
Sic quoque rescisso fugientis stamine uitæ,
Vera tibi uita est opitulante Deo.

Ghelijck de terwe wort inder eerden ghesaijet,
En ghē urucht en brengt, sij en moet eerst v sterueu,
Desghelijcx (O mensche sijt in Christum ghepaijet)
Verrijsende suldij, een nieu lichaem uerweruen.

En sic Psalmographus uili uelatus amictu,
Dum sua Danides stupra flet ante Deum.
Eruet ille inopes, depressos mole laborum,
Et quibus auxilij Spes rata nulla fuit.

Daerom sprack Dauidt die op Gods beloosten stondt,
Doen de tranen des beraus sijn wanghen bedropen,
Al waert dz de Heere (want hij kendt mijnen grondt)
Mij doijede, nochtans sal ick in hem hopen.

Quamuis est igitur meritis non debita nris,
Magna tamen Spes est in bonitate Dei.
Et trahit et longo consumit gaudia voto:
Scilicet alternent Spesque timorque fidem.

De hope en laet den Christenen niet beschaemt,
Want een eewich erfdeel heeft Godt beloof voordachtich
Al die in hem hopen, waer dat sij zijn uersaemt,
Als kinderen sijs vijcx, al die blijuen stantuastich.

M. de Vos inv.